

La confusió catalana

En els darrers temps vivim una situació en la qual sembla que el procés sobiranista està desestabilitzat, que les declaracions d'una banda i de l'altra sotmeten el procés a un grau d'estrès que comença a crear la sensació que tot plegat trontolla i perilla d'esfondrar-se. La manca d'un plantejament netament favorable al dret a decidir, postautonomista, per part de la major part dels partits sobiranistes, començant pel partit de govern, que semblen ignorar que l'Estat ja ha deixat anar els gossos de presa i que ja ha començat l'embat contra Catalunya, amb una asfíxia financera calculada i una intoxicació contra les institucions polítiques més que evidents, fa que amb qualsevol sotrac tot trontolli massa.

Tenim un govern que continua optant a ser l'alumne avantatjat en les mesures d'austeritat (llegim retallades) imposades per Madrid (sí, els que ens asfixien financerament), posant difícil el desenvolupament del Pacte de la Llibertat amb ERC i que dóna ales al tacticisme polític i les maniobres de desgast al govern de partits opositors que s'inclouen en el bàndol sobiranista, si més no de paraula. A més, l'acció del govern (o el plantejament d'acció) comporta més enuig que il·lusió a la ciutadania, sense deixar clar l'horitzó de la consulta que és el tronc central d'aquesta legislatura. Si a més hi sumem el paper galdós del *duranisme* (vull pensar que a UDC no tothom està per fer descarrilar el procés), posant en solfa tots els seus tenors i sopranos a l'hora d'entonar el cant de la confusió respecte la consulta, llavors ens trobem amb un escenari de confusió tan gran que és capaç de generar dubtes i mals entesos fins i tot amb tot una presidenta d'Òmnium Cultural.

Sembla que el paradigma sobiranista encara no ha impregnat la política institucional catalana, aquesta és als llimbs entre l'autonomisme i el sobiranisme, essent conscient de l'amortització de l'etapa autonomista, però mantenint actituds que defugen el rupturisme amb un Estat xantatgista que t'amenaça en l'asfíxia i la fallida si vols exercir la democràcia per decidir quin és el camí a seguir. Sí es continua així, l'única cosa que pot passar és l'escissió interna del sobiranisme i la desmobilització popular. Potser a alguns ja els hi va això, però no ens podem resignar a observar-ho amb la indignació tan soferta en què els catalans tenim la tendència a recrear-nos. Possiblement la manca d'estat propi ha afavorit un gruix d'estadistes important, i això propicia una política en 140 caràcters i de declaracions darrere declaracions i de cops d'efecte partidista, que ha estat el pa de cada dia dels darrers anys. Només un lideratge fort, és a dir, que sàpiga quadrar els seus i que sàpiga mantenir ferm el rumb marcat, pot impedir que a la mínima sotragada ens ofeguem en un got d'aigua.

Senyors, seriositat i responsabilitat! Necessitem lideratges que es creguin el país i el procés, que siguin capaços de ser dignes del moment històric, aparcant càlculs electoralistes i partidistes, perquè si en la legislatura de la consulta aquesta no esdevé, el partit de govern i els partits sobiranistes deixaràn orfes als votants que han donat una majoria ja no sobiranista, sinó independentista que tenim al Parlament.

Alguns diuen que la consulta i la independència generen incerteses, però mantenir-nos a Espanya no en crea, al contrari, en aquest cas hi ha la certesa que Espanya se'ns emporta inexorablement amb ella cap al naufragi polític, social i econòmic on s'ha situat. Davant aquesta certesa, no cal afegir dubtes des de dins el sobiranisme, si no el viatge a Ítaca acabarà naufragant en un mar de dubtes.